

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 10.04.1969, sp. zn. 11 Tz 11/69, ECLI:CZ:NS:1969:11.TZ.11.1969.1

Číslo: 19/1970

Právní věta: Obecný soud příslušný rozhodovat o použití amnestie podle § 368 věty druhé tr. ř. je oprávněn rozhodovat též o použití amnestie ohledně trestu pravomocně uloženého vojenským soudem. Před rozhodnutím o použití amnestie podle § 168 tr. ř. soud je vždy povinen zjistit, zda rozsudek, jímž byl uložen trest, ohledně něhož má podle § 368 tr. ř. rozhodnout, nabyt právní moci. Nenachází-li se ve spise průkazný doklad o tom, že rozsudek byl doručen obviněnému a prokurátorovi, nelze tento rozsudek pokládat za pravomocné a vykonatelné rozhodnutí ve smyslu § 139 odst. 1 tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 10.04.1969

Spisová značka: 11 Tz 11/69

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Amnestie, Právní moc rozhodnutí

Předpisy: 141/1961 Sb. § 139 odst. 1
§ 368

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 19/1970 sb. rozh.

Obecný soud příslušný rozhodovat o použití amnestie podle § 368 věty druhé tr. ř. je oprávněn rozhodovat též o použití amnestie ohledně trestu pravomocně uloženého vojenským soudem.

Před rozhodnutím o použití amnestie podle § 168 tr. ř. soud je vždy povinen zjistit, zda rozsudek, jímž byl uložen trest, ohledně něhož má podle § 368 tr. ř. rozhodnout, nabyt právní moci.

Nenachází-li se ve spise průkazný doklad o tom, že rozsudek byl doručen obviněnému a prokurátorovi, nelze tento rozsudek pokládat za pravomocné a vykonatelné rozhodnutí ve smyslu § 139 odst. 1 tr. ř.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. dubna 1969 sp. zn. [11 Tz 11/69](#))

Rozsudkem vojenského obvodového soudu 1 Praha ze dne 19. 8. 1965 sp. zn. T 218/65 byl obviněný

F. T. uznán vinným trestným činem svémocného odloučení podle § 284 odst. 2 tr. zák. a odsouzen za to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šest) měsíců.

Podle § 39a odst. 5 tr. zák. bylo stanoveno, že tento trest se vykoná ve vojenském nápravném útvaru.

Rozsudkem okresního soudu v Kladně ze dne 4. prosince 1967 sp. zn. 2 T 610/67 byl obviněný F. T. uznán vinným trestnými činy útoku na veřejné činitele podle § 155 odst. 1 písm. a) a podle § 156 odst. 2 tr. zák. a odsouzen za to k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku nepodmíněně.

Pro výkon tohoto trestu byl obviněný F. T. podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazen do II. nápravně výchovné skupiny. Výkon tohoto trestu nastoupil dne 22. 1. 1968.

Usnesením obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 5. 1968 sp. zn. 2 Nt 681/68 bylo podle § 368 tr. ř. (věta druhá), ve věcech vedených u vojenského obvodového soudu 1 Praha pod sp. zn. T 218/65 a u okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 2 T 610/67, rozhodnuto, že obviněný F. T. není účasten amnestie presidenta republiky z 9. 5. 1968.

Stížnost obviněného F. T. proti tomuto usnesení byla usnesením Městského soudu ze dne 16. července 1968 sp. zn. 4 To 443/68 podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. ř. zamítnuta.

Nejvyšší soud v řízení o stížnosti pro porušení zákona usnesení městského soudu v Praze ze dne 16. července 1968 sp. zn. 4 To 443/68 a usnesení obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. května 1968 sp. zn. 2 Nt 681/68 zrušil.

Z odůvodnění:

Zásadně by byl obvodní soud pro Prahu 4 podle § 368 tr. ř. oprávněn rozhodnouti o použití amnestie také ohledně trestu pravomocně uloženého vojenským soudem. Podle citovaného zákonného ustanovení (věta druhá) rozhoduje o použití amnestie ten soud, v jehož obvodě se trest na obviněném v době rozhodování vykonává. Obviněný F. T. byl v této době ve výkonu trestu v NVÚ MV Praha 4.

Obvodní soud však především přehlédl, že ve věci vedené u vojenského obvodového soudu 1 Praha pod sp. zn. T 218/65 nebyl ani pozdějším rozhodnutím podle § 324 odst. 1 tr. ř. změněn původní výrok v rozsudku tohoto soudu v tom směru, že trest bude vykonáván ve vojenském nápravném útvaru. Již z tohoto důvodu by se na obviněného ve věci vedené u tohoto voj. soudu podle čl. 4 vztahovala amnestie presidenta republiky ze dne 9. 5. 1968.

Podle citovaného rozhodnutí presidenta republiky bylo však možno rozhodnout jen za předpokladu, že rozsudek, jímž byl uložen trest odnětí svobody, ohledně něhož se má podle § 368 tr. ř. rozhodnout, nabyl právní moci.

Podle § 63 odst. 1 písm. b) tr. ř. se opis rozhodnutí, tedy i rozsudku, doručuje do vlastních rukou osobám oprávněným podat proti rozhodnutí opravný prostředek.

V době, kdy obvodní soud pro Prahu 4 rozhodoval o tom, zda i ve věci vedené u vojenského obvodového soudu 1 Praha pod sp. zn. T 218/65 se na obviněného F. T. vztahuje rozhodnutí presidenta republiky ze dne 9. 5. 1968, či nikoliv, nebyla ve spise tohoto vojenského soudu založena doručenko s vlastnoručním podpisem obviněného a prokurátora ani jiný přezkoumatelný doklad svědčící o tom, že předmětný rozsudek byl jim doručen do vlastních rukou. Taková skutečnost nevyplývá v této době ani z protokolu o hlavním líčení. Na č. 1 18 je jen pokyn předsedy senátu, aby byl tento rozsudek doručen V. Ú. 9991 Martinov u St. Boleslavi. Toto odeslání rozsudku veliteli útvaru, u něhož obviněný v té době vykonával vojenskou službu, nelze však v žádném případě

považovat za doručení do vlastních rukou obviněného ve smyslu § 63 odst. 1 písm. b) tr. ř.

Podle protokolu o hlavním líčení předseda senátu vojenského obvodového soudu 1 Praha však až dne 19. 2. 1969 doplnil protokol o hlavním líčení ze dne 19. 8. 1965 větou, že rozsudky byly předány prokurátoru a obžalovanému ihned u hlavního líčení.

Tento dodatečný záznam předsedy senátu však bez dalších podkladů nemůže být důkazem o tom, že rozsudek byl obviněnému skutečně doručen.

Podle § 20 odst. 2 instrukce ministerstva spravedlnosti ze dne 25. února 1964 č. j. 215/64-L, kterou se vydává jednacím řád pro okresní a krajské soudy, doručuje-li se písemnost při úkonu, uvede se v protokolu, který o úkonu byl sepsán, že doručení bylo provedeno. Převzme-li adresát písemnost u soudu, potvrdí převzetí do spisu.

Ve smyslu tohoto ustanovení předseda senátu nepostupoval.

Avšak i způsob, jímž bylo „dodatečné“ doplnění protokolu o hlavním líčení učiněno, je v přímém rozporu se zákonem. Předseda senátu voj. obvodového soudu 1 Praha nepostupoval ve smyslu ust. § 57 odst. 1 tr. ř., podle něhož o opravě a doplnění protokolu o hlavním líčení a o veřejném a neveřejném zasedání a rovněž o námitkách proti takovému protokolu rozhoduje soud, o jehož protokol jde. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost.

Za daného stavu věci, kdy dodnes se ve spisech nenachází žádný průkazný doklad o tom, že rozsudek vojenského obvodového soudu 1 Praha ze dne 19. 8. 1965 sp. zn. T 218/65 byl doručen jak obviněnému, tak i prokurátorovi, nelze tento rozsudek považovat za pravomocné a vykonatelné rozhodnutí soudu ve smyslu § 139 odst. 1 tr. ř.

Obvodní soud pro Prahu 4 za této situace nebyl oprávněn rozhodnout v trestní věci tohoto soudu o použití amnestie podle § 368 tr. ř. Nanejvýš mohl s poukazem na nedostatky vyskytující se v doručení rozsudku spis vrátit vojenskému obvodovému soudu, aby učinil příslušná opatření.

Obdobné pochybení zjistil Nejvyšší soud i pokud jde o doručení rozsudku obviněnému F. T. v trestní věci vedené u okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 2 T 610/67.

Podle protokolu o hlavním líčení v této trestní věci (č. 1. 25) v poradě vypracovaný rozsudek byl doručen obviněnému a prokurátorovi. Ani v tomto případě není žádného dokladu o tom, že rozsudek byl těmito adresátům doručen, neboť ve spise se nenachází ani doručenko, z níž by tato skutečnost byla patrna, a ani obviněný ani prokurátor v protokolu o hlavním líčení ani na jiném dokladu nepotvrdili písemně převzetí rozsudku, jak to vyžaduje ustanovení § 20 odst. 2 zmíněné instrukce ministerstva spravedlnosti.

Měl proto obvodní soud i v této věci vrátit spis okresnímu soudu v Kladně k provedení příslušného opatření.

Jelikož takto obvodní soud nepostupoval a o použití amnestie presidenta republiky ze dne 9. 5. 1968 rozhodl, porušil zákon v ustanoveních § 368 tr. ř. a v čl. 4 rozhodnutí presidenta republiky o amnestii ze dne 9. 5. 1968.